

Pöytäkirja

29.12.2023

VN/26268/2022
VN/26268/2022-MMM-27

Vesihuoltolakia valmisteleavan työryhmän 11. kokouksen pöytäkirja

Aika Keskiyö 4.10.2023 klo 9:00–11:30

Paikka Hybridikokous, Mariankatu 9, nh Tienhaara ja Teams-kokous

Läsnä Olli-Matti Verta, maa- ja metsätalousministeriö, työryhmän puheenjohtaja
Johanna Kallio, maa- ja metsätalousministeriö
Antti Parjanne, maa- ja metsätalousministeriö
Mervi Kuittinen, valtiovarainministeriö
Jari Salila, oikeusministeriö
Helena Tuorila, Kilpailu- ja kuluttajavirasto
Antti Saastamoinen, Kilpailu- ja kuluttajavirasto
Kristiina Vainio, Kilpailu- ja kuluttajavirasto
Tuulia Innala, Suomen Kuntaliitto
Nina Pimiä, Suomen vesihuolto-osuuskunnat ry
Vesa Arvonen, Suomen vesihuolto-osuuskunnat ry
Riku Vahala, Vesilaitosyhdistys
Joonas Jännäri, Vesilaitosyhdistys
Jyrki Lammila, Etelä-Savon ELY-keskus
Maria Åkerman, Etelä-Savon ELY-keskus
Katriina Keskitalo, Kaakkois-Suomen ELY-keskus

Sihteeristö
Anna Vaalasranta, maa- ja metsätalousministeriö, sihteeri
Aki Huttunen, Etelä-Savon ELY-keskus
Niina Kosunen, Etelä-Savon ELY-keskus
Vuokko Laukka, Suomen ympäristökeskus

Poissa
Jussi Lammassaari, valtiovarainministeriö
Jarkko Rapala, sosiaali- ja terveysministeriö
Helena Korpinen, sosiaali- ja terveysministeriö
Riikka Ristinen, työ- ja elinkeinoministeriö
Ari Kangas, ympäristöministeriö
Mika Ristimäki, ympäristöministeriö
Paavo Taipale, Suomen Kuntaliitto
Anneli Tiainen, Vesilaitosyhdistys
Katri Saukkonen, Huoltovarmuuskeskus
Ossi Heino, Huoltovarmuuskeskus
Elina Kuusisto, Uudenmaan ELY-keskus
Sanna Laakso, Etelä-Savon ELY-keskus

Postiosoite
Postadress
Postal Address
Maa- ja metsätalousministeriö

Käyntiosoite
Besöksadress
Office

Puhelin
Telefon
Telephone

Faksi
Fax
Fax

s-posti, internet
e-post, internet
e-mail, internet

1 Kokouksen avaus ja edellisen kokouksen (6.9.2023) pöytäkirjan hyväksyminen

Puheenjohtaja avasi kokouksen klo 9:02. Todettiin, että paikalla uutena henkilönä on Kristiina Vainio. Hyväksyttiin edellisen kokouksen 6.9.2023 pöytäkirja.

2 Vesi on meidän, sääntelyvaihtoehtoja (Aki Huttunen)

Alustuksessa esiteltiin sihteeristössä valmisteltuja sääntelyvaihtoehtoja, joista on työryhmässä käytävän keskustelun pohjalta tarkoitus valita vaihtoehdot jatkovalmisteluun.

Kunnan määräysvalta

Avattiin keskustelu kunnan määräysvaltaa koskevista vaihtoehdoista. Sihteeristö esitti jatkovalmisteluun vaihtoehtoa (VE) 6. Esitettiin seuraavia huomioita ja näkökantoja:

Kuntaliiton näkemyksen mukaan VE:illa 4–6 voi edetä ja näistä VE 6 on ehkä paras. Kysymys on kaiken kaikkiaan vaikea ja vaikeasti säädettävä. Infran omistus ja sen määrittely ovat erityisen hankalia kysymyksiä. Vuokraus/liisaus on jatkossakin mahdollistettava. Kansalaisaloitteessa halutaan suojata, ettei monopoliliiketoiminta siirry kaupallisen omistajan kikkailun kohteeksi, vaan pysyy julkisessa hallinnassa. Keskeistä omaisuutta ovat esimerkiksi verkostot, laitokset ja pumppaamot (kiinteä omaisuus), mutta näihin sijoitettujen koneiden ja laitteiden ei ole tarpeen olla rajoitusten piirissä ja niiden vuokrauksen/liisauksen yms. pitäisi olla mahdollista. Olennaista on, että kokonaisuus säilyy kunnan määräysvallassa ja muistetaan kunnallinen itsehallinto.

Tarkoittaisiko VE 7 kaikkien osuuskuntien pakkokunnallistamista? On oltava tarkkana, ettei ylisäännellä. Huomautettiin, että kokonaan uusi toiminta-alue voi myös tulla jo olemassa olevalle laitokselle. Vaihtoehtovertailussa on arvioitu, että kysymys ei olisi uudesta tehtävästä kunnalle. Kuntaliitto on eri mieltä, sillä koko sääntelykokonaisuus tulee kasvattamaan kunnan vastuuta, ja toteuttamisvastuu tulee olemaan laajempi kuin nykyinsäädännössä. Tehtäväkenttä ei pysy samanlaisena, jos säädetään, että kunnan pitää omistaa ja lunastaa. Ehdotetun sääntelyn myötä kunnan järjestämisvelvollisuus muuttuu. Valtion rahoitusvastuutakin tarvittaisiin.

VVY:n näkemyksen mukaan VE:t 5–6 ovat potentiaalisimmat. Jäsenistöllä on ollut samoja huolenaiheita kuin edellä on mainittu. Nykykäytäntöjä ei pidä tehdä mahdottomaksi. Esimerkiksi varavedenhankinnan ostaminen yksityiseltä toimijalta tai järjestely, jossa vesiosuuskunta toimittaa vettä toiselle vesihuoltolaitokselle, pitäisi olla edelleen mahdollista. Tämänkaltaiset erityistilanteet tulee tarkastella jatkovalmistelussa.

Valtiovarainministeriön kantana on lievin mahdollinen sääntely. Nykyinen vesihuoltolain 6.2 § on riittävä, eikä kunnan määräysvallasta ole välttämätöntä säätää. Kunnan itsehallinnon näkökulmasta sääntely vaikuttaa järeältä, ja on harkittava tarkkaan, onko kaiken oikeasti tarpeen olla kunnan hallinnassa. Tämäkin näkökulma on huomioitava, ja siitä kulmasta taulukon alkupää toteuttaisi tavoitteita parhaiten. Todellisuudessa myyntiaikeita ei ole ollut. Kuntien yhteinen määräysvalta ja omistus pitäisi olla mahdollista. Onko tarkoitus, että sekä infran että laitosten omistus on kunnalla? Verrattuna hyvinvointialueiden riittävään omaan tuotantoon, miten varmistetaan, että vesihuolto turvataan riittävästi, onko uusien toimintojen tarpeen tulla kunnan määräysvaltaan? Onko huomioitu välillinen määräysvalta eli esimerkiksi kunnan määräysvallassa oleva osakeyhtiö, jolloin omaisuus on yhtiön ja vain välillisesti kunnan määräysvallassa. Tarkasteluissa on menty kansalaisaloite edellä. Aloitteen ideaa voidaan edistää esimerkiksi maksuja ja omaisuudenhallintaa koskevalla sääntelyllä, ja muun muassa varautumiseen liittyvä sääntely koskee myös yksityisomisteisia laitoksia. Sopimuksilla voidaan turvata käytännössä monia seikkoja.

Valvojan näkemyksen mukaan VE 6 olisi paras vaihtoehto.

Puheenjohtaja totesi, että eduskunnan tahtotila on ollut selkeä, ja valmistelussa on edetty sen pohjalta. Tarkasteluun on lisätty vaihtoehtoja sitä mukaa kun niitä on esitetty. On valittava vaihtoehto, joka mielestämme täyttää eduskunnan edellytykset, mutta on samalla mahdollistava. Ratkaisun tulisi olla sellainen, ettei valtiolle tule vastuuta.

Vesiosuuskunnat

Sihteeristö esitti vaihtoehdoista etuosto-oikeutta ja lisäksi myyntikieltoa uusille sekä nykyisille pääasiallisesti kunnan vesihuollosta vastaaville. Mahdollinen voisi olla myös raja koon (vesimäärän) perusteella.

Työryhmässä esitettiin seuraavanlaisia huomioita ja näkökantoja:

Osuuskuntien näkökulmasta etuostovelvoite olisi paras vaihtoehto. Etuosto-oikeus voisi olla hyvä ratkaisu, mutta kunnilla on tuskin siihen intressiä. On pohdittu, miksi joku haluaisi ostaa vesiosuuskunnan. Tarkoituksena olisi varmaankin tehdä bisnestä, joten voisiko tulouttamisen kieltää tällaisessa tilanteessa. Jos osuuskunta siirtyisi esimerkiksi ulkomaiselle sijoittajalle, hinnat oletettavasti pian nousisivat. Olisi hyvä, jos pieniäkään vesihuolto-osuuskuntia ei voisi siirtää yksityiseen omistukseen. Osuuskuntia on lukumääräisesti niin paljon, että pieniä toimijoita ei pidä

sivuuttaa, vaan tulee miettiä kokonaisvaikutus. Voi olla tilanne, jossa on useita eri osuuskuntia, jotka yhteenlasketuna vastaavat suurelta osin kunnan vesihuollosta. Esitetyssä sääntelyvaihtoehdossa nämä olisivat vapaita myymään omaisuutensa kenelle vain. Myyntikielto on hankala, jos se koskee vain muutamia tai vain uusia toimijoita. Osuuskuntia perustetaan enää vähän, jolloin sääntelyn teho olisi heikko.

Lunastusvelvollisuus ei voi koskea automaattisesti kaikkea vesiosuuskuntamaailmaa. Se toimisi kannustimena lumekauppoihin, ja osuuskuntien motivaatio huolehtia omasta toiminnastaan vähenisi. Se voisi vaikuttaa heikentävästi osuuskuntien mahdollisuuksiin saada yksityistä rahoitusta, ja ajaa niitä kuntien syliin. Lähtökohtaisesti tulisi olla niin, että lainsäädännöllä ei rajoitettaisi toiminta- ja rahoitusmahdollisuuksia. Miksi lunastusvelvollisuus tulisi juuri kunnalle, miksi ei valtiolle? Voisi olla järkevää, että ongelmatilanteessa valtio lunastaisi toiminnan, joka jollain menettelyllä sen jälkeen mahdollisesti siirtyisi kunnalle. Tulisi olla järkevä oikeudellinen peruste sille, miksi juuri kunnan tulisi lunastaa. Etuosto-oikeudessa voi käyttää harkintaa. Miksi joku ostaisi vesiosuuskunnan, kun bisnesmahdollisuuksia ei ole, ennemminkin osuuskunnista halutaan eroon. Kuntakaan ei yleensä tahdo ostaa, mutta kokee sen velvollisuudeksi. Toiminta-alueelliset vesihuolto-osuuskunnat, jotka täyttävät kunnan järjestämisvelvollisuutta, ovat eri asia kuin ne, joilla ei ole järjestämisvelvollisuuden näkökulmasta välttämättömyyttä. Kuntaliiton näkemyksen mukaan ehdotettukin vaihtoehto on ongelmallinen, sillä sääntelyn piiriin esitetyt nykyiset toimijat ovat yleensä sellaisia, joilla ei ole ongelmia toiminnossaan.

Valvojan kannalta VE 3 olisi paras. On huomioitava tilanteet, joissa vesihuolto kunnan alueella on pääosin useampien osuuskuntien vastuulla. Järjestämisvelvollisuuden alla olevien osuuskuntien osalta pakko olisi perusteltavissa, koska kunnalla on järjestämisvelvollisuus.

Kun puhutaan kunnasta, niin tarkoitetaan varmaan myös kunnan liikelaitoksia yms.

Kunnallisen itsehallinnon kannalta velvollisuudet ovat liian järeitä. Etuosto-oikeus esimerkiksi yhtiölle voi olla hankala perustella, sillä sille tulisi olla riittävän painava yhteiskunnallinen tarve, joka pitäisi myös määrittää. Kaikilta osin ja kaikkien vesiosuuskuntien osalta ei voi säätää etuosto-oikeudesta. Kunnalla on muitakin keinoja käytettävissä. Pitäisi määrittää myös, missä tilanteessa etuosto-oikeutta voi käyttää (onko tarpeen, kuka ostaisi, mikä markkina, mikä riski). Myös VE 0 olisi perusteltavissa.

Etusto-oikeudessa yksityisoikeudelliselle oikeushenkilölle ei ole valtiosääntöoikeudellista ongelmaa. Lunastuslaki toteaa, että oikeushenkilöt voivat toimia lunastajina. Etuosto-oikeus ei voi olla avoin, vaan sille on asetettava riittävät kriteerit. Mikä tahansa yksityisoikeudellinen oikeushenkilö ei voi saada etuosto-oikeutta.

Puheenjohtaja totesi, että tämäkin osuus on hankala, sillä yksityisen omaisuudensuoja ja siitä aiheutuvat rajoitukset asettavat reunaehdoja sille, mitä voidaan säätää tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä. Etuostovelvollisuus nähdään mahdottomana, oli ostajana kunta tai valtio, mutta vaihtoehtoja on haluttu käydä laajasti läpi. Yksityiskoh-tia tarkennetaan jatkossa.

Sihteeristö keskustelee lähiaikoina valiokuntaneuvoksen kanssa tästä asiasta. Tähtäimessä ovat myös keskustelut virkamies- ja poliittisen johdon kanssa. Lisäksi on harkittava muiden ministeriöiden johdon kanssa keskustelua.

3 Alustus ja keskustelu, pykäläluonnokset 21–28 § ja 19 a – 20 a § (Anna Vaalasranta)

Sopimukset vesihuollosta ja huleveden viemäröinnistä (5 luku)

21 § Sopimuksen tekeminen (ei muutoksia)

22 § Vesihuollon ja huleveden viemäröinnin yleiset toimitusehdot (ei muutoksia)

23 § Sopimusehtojen muuttaminen

Keskusteltiin mahdollisista muutostarpeista. 1 momentin maksujen osalta mahdollisissa maksimikorotuksissa tulisi huomioida tasapuolisuusnäkökulma ja sääntelyn pitäisi olla linjassa energiasektorin kanssa. VVY:n ja Kuntaliiton kantana oli, että lakiin ei kirjattaisi maksimikorotusta.

KKV:lla ei ollut vielä virallista kantaa kertakorotuksen sääntelyn tarpeeseen. Asiasta tulisi kuitenkin keskustella työryhmässä, ja kirjoittaa se auki hallituksen esitykseen. Sähkömarkkinoilla on sääntelyä sähkönsiirtoon liittyen, vaikakakaan se ei ole vesihuollon kanssa täysin rinnasteista. Molemmat ovat luonteeltaan monopoleja, eikä kuluttaja voi niitä kilpailuttaa. Kuluttajansuojan näkökulma on erityisen tärkeä, sillä kyse on supervälttämättömyyspalveluista.

Pykälän 2 momentin ”vähäisiä muutoksia” olisi avattava perusteluihin, sillä asia ei ole yksiselitteisen selkeä. Pykälässä ei myöskään mainita, saako sopimusehtomuutos olla olennainen. Sopimusehtomuutos ei saa olla olennainen yksipuolisesti.

Keskusteltiin 3 momentissa säädetyistä, asiakkaalle lähetettävästä ilmoituksesta ja voimassa olevan lain ”hyvissä ajoin” ja ”lähetettävä” -ilmaisista. Todettiin, että toimitusehdoissa voidaan määritellä tarkemmin monia asioita kuten aikamääre ja ilmoitustapa. Kuluttajansuojan näkökulmasta olisi hyvä määritellä, mikä on hyvissä ajoin ja miten

tulee ilmoittaa. Aina on kuluttajia, jotka eivät ole sähköisten välineiden piirissä. Digisyrjäytyminen on huomioitava, ja kaikkien kuluttajien on saatava tieto asianmukaisella tavalla. Postinkulun ongelmien vuoksi olisi pohdittava myös, onko voimassa olevan lain mukainen "aikaisintaan kuukauden kuluttua" sopiva aikamääre. Esitettiin ehdotus, että hyvissä ajoin lähettäminen voisi tarkoittaa vähintään yhtä kuukautta tai pidempääkin aikaa. Sähköisten kanavien käytön olisi myös oltava mahdollista.

24 § Sopimuksen irtisanominen

Pykälän 5 momenttiin on ehdotettu lisättäväksi "merkittäviä"-sana eli että asiakkaalle ei saa aiheutua irtisanomisesta merkittäviä ylimääräisiä kustannuksia. Esitettiin seuraavia huomioita: Voisiko "merkittäviä"-sanan sijaan käyttää "kohtuuttomia"-sanaa? Tulisiko kiinteistön omistajan käytöksen holtittomuus voida olla perusteena irtisanomiselle? Jos "merkittäviä"-sana lisätään, onko kyseessä selkeä muutos aiempaan? Onko aiemmin tulkittu, että ylimääräisiä kustannuksia ei saisi lainkaan aiheutua? On epäselvää, mihin saakka laitoksen tulee muutostilanteessa vastata kustannuksista.

Sihteeristöstä todettiin, että jos toiminta-aluetta supistetaan ja tuleva vesihuoltoratkaisu on kiinteistökohtainen, siitä tulee väistämättä jonkinlaisia ylimääräisiä kustannuksia. Kustannuksia ei säilytetä kokonaan vesihuoltolaitokselle/kunnalle, vaan ne ovat osittain myös asiakkaan vastuulla.

Esitettiin huomio, että pykälän 2 momentin maininta kiinteistön liittämismahdollisuudesta vapauttamisesta on vastoin 11 §:n talouden vaarantamista koskevaa kohtaa. Ongelmana on ns. uinuvien liittymien realisointi eli tilanteet, joissa palautuskelpoisia liittymismaksuja haetaan takaisin, mikä voi aiheuttaa ongelmia vesihuolto-osuuskuntien taloudelle.

Keskustelussa esille nousi palvelun keskeyttäminen sopimuksen irtisanomista lievempänä toimenpiteenä. Asiakkaasta lähtöisin olevaa keskeyttämistarvetta ei varmaan ole. Tarkoittaisiko keskeyttäminen, että perusmaksuakaan ei voisi periä? Mitkä olisivat keskeyttämistilanteen vaikutukset? Kuntaliitto ei kannattanut tällaista vaihtoehtoa.

Kiinteistön käyttötarkoituksen muuttuminen on haaste kentällä (esim. autioituneet mökit). Miten näiden suhteen tulisi toimia? Tarvittaisiin parempia esimerkkejä perusteluihin. Harva uskaltaa käyttää tätä irtisanomisperusteena. Liittymiä ei uskalleta irtisanoa, vaikka toiminta-aluetta on supistettu, koska pelätään kustannusten nousua. Siten jonkinlainen rajausta olisi tarpeen.

Sihteeristöstä todettiin ylimääräisistä kustannuksista, että käyttökustannukset eivät saisi olla olennaisesti vesihuoltolaitoksen palveluista perittäviä maksuja korkeampia hallituksen esityksen mukaan. Kunta vastaa, jos sillä on järjestämismahdollisuus. Muutoin vastuussa on vesihuoltolaitos.

Muistutettiin, että perusteluilla ei saa säätää enemmän kuin mitä laista on luettavissa.

Keskeytys ja virhe (6 luku)

25 § Pakottavuus (ei muutoksia)

26 § Vesihuollon palvelun keskeyttäminen

Keskusteltiin mahdollisista muutostarpeista. Esille nousi kysymys, onko selvää, mihin säädöksiin 1 momentissa viitataan ja toisaalta, mitä maksuja 19 §:n maksuilla tarkoitetaan. Onko keskeyttäminen mahdollista myös 19 §:ssä määriteltujen muiden maksujen laiminlyönnistä?

Keskusteltiin 1 momentin "muutoin olennaisesti rikkonut" -kohdasta. Asiaa on avattu yleisissä sopimusehdoissa, mutta se tulisi kirjoittaa mahdollisuuksien mukaan auki esimerkiksi perusteluihin. Mitä täsmällisemmin asia on määritelty, sitä vähemmän riitoja syntyy.

Puheenjohtaja totesi, että nämä huomioid otetaan jatkovalmisteluun ja pohdintaan.

27 § Virhe ja hinnanalennus

Keskusteltiin siitä, että pykälässä ei mainita viivästystilanteita. Kuluttajansuojalaissa on eriteltynä virhe ja viivästys, ja yleisissä toimitusehdoissa on myös sanottu viivästyksestä. Sähkömarkkinalaissa on maininta viivästymisestä. Olisiko tarpeen tarkentaa viivästystilanne myös vesihuoltolakiin? Kuluttajaneuvontaan tulevat tiedustelut koskevat tyypillisesti kulutusmittaus- ja maksukysymyksiä, ja nämä ovat yleisten ehtojen varassa. Vesihuoltolain virhesäännöksiä sovelletaan harvoin.

Työryhmässä todettiin, että vesihuollossa on ollut käytäntönä, että asiakas lukee itse mittarin ja ilmoittaa lukeman vesihuoltolaitokselle. Näin asiakkaan toiminnan takia esimerkiksi vuotoja on voinut jäädä huomioimatta laskutuksessa. Tämä voi olla taustalla siinä, ettei viivästyksestä ole säädetty.

28 § Vahingonkorvaus (ei muutoksia)

Vesihuoltolaitoksen taloushallinto (4 luku)

19 a § Korvaus yleisten alueiden huleveden viemäröinnistä (ei muutoksia)

Keskusteltiin muutostarpeista. Pykälän mukaan vesihuoltolaitos perii kunnalta kustannuksia vastaavan korvauksen. Pitäisikö olla vastaavasti mahdollisuus periä kustannukset valtiolta, jos on kyse valtion omistamista alueista (esim. ratapihat, tiealueet)? Entä onko selkeää, mitä kustannuksia vastaavalla korvauksella hulevesiviemäröinnin osalta tarkoitetaan? Asiaan palattaneen siinä vaiheessa, kun käsitellään hulevesien hallintaa kokonaisuutena ja siihen liittyviä pykäläiä.

20 § Vesihuollon eriyttäminen kirjanpidossa

Pykälän 3 momenttiin on esitetty tekninen muutos tukkuvesihuoltolaitoksen määrittelyn vuoksi.

Tiedusteltiin, mihin 1 momentin ”yrityksellä” viitataan.

x § Maksujen perusteiden tarkistaminen taloustarkastelun yhteydessä (mahdollinen uusi §)

Keskusteltiin mahdollisesta uudesta pykälästä. Valvojan kannalta ajatus on hyvä, sillä voi olla tilanteita, ettei maksuja ole tarkasteltu vuosiin. Ne on linkitettävä taloussuunnitelmaan, ja eri maksutyypit ja pitkän aikavälin talouden suunnittelu on oltava huomioituina.

Esitettiin, että jos säännös tulee lakiin, se voisi olla 20 a §:ssä tai omaisuudenhallintapykälässä eikä itsenäisenä pykälänä. Esitystä myös vastustettiin. Voisiko paikka löytyä 18 §:ssä (maksujen perusteet)? Pohdittiin, pitääkö asiasta tehdä näkyvä päätös, jotta prosessi on käyty, ja miten arvioinnin tekeminen todennetaan, jos maksuja ei koroteta tai lasketa. Todettiin, että maksujen tarkastamisen pitäisi olla itsestäänselvyys eikä sääntelylle pitäisi olla tarvetta, mutta ei siitä ole haittaakaan. Voi myös olla, että niissäkin tapauksissa, joissa maksuja ei ole aikoihin muutettu, on kuitenkin tehty tarkastelu. VVY totesi, että käytännön toteutus on huolettanut sen jäsenistöä.

20 a § Vesihuoltolaitoksen toimintakertomus

Puheenjohtaja totesi aluksi, että pykälässä on kyse läpinäkyvyyden ja julkisuusvalvonnan lisäämisestä. Keskustelussa esitettiin seuraavia huomioita:

Pykälässä puhutaan kirjanpitolain toimintakertomuksesta. Kuntalaissa on myös oma pykälänsä (115 §) toimintakertomuksesta, joka asiallisesti vastannee kirjanpitolain pykälää. Pitäisikö mennä kuntaapuolen mukaan, jos kyseessä on kunnan laitos? Säännöksissä ei ole suuria eroja, mutta pykälän tarkistuksen yhteydessä voisi muuttaa viittauksen kuntalakiin. Vesihuoltolaissa mennään laajemmalle kuin kirjanpitolain mukaisessa toimintakertomuksessa. Jos kirjanpitolakiin viitataan, tulisi pysyä sen raameissa.

Pykälän 1 momentin 1) kohdan tunnusluvut tulisi yksilöidä hallituksen esitykseen, jotta saadaan käyttöön yhtenevät tunnusluvut. Tarvittaisiin selkeät ja yksilöidyt ohjeet, mitä tunnuslukuja pitää olla. VVY:ssä on laadittu hyvän vesihuollon kriteerit.

Mitä aikaväliä tarkoitetaan pykälän 1 momentin 2) kohdassa? Koska toimintakertomus laaditaan vuosittain, tulisi suunnitelmaa verrata tuon yhden vuoden osalta. Vaatimuksissa tulisi pitäytyä minimissä, mutta ei ole mahdotonta vaatia joltain toimialalta enemmänkin. Mennäänkö pidemmälle kuin mitä kirjanpitolaki edellyttää?

Pykälän 3 momentin asetuksenantovaltuus tulisi kirjata muotoon ”annetaan” tarkempia säännöksiä vrt. ”voidaan antaa”.

4 Viestintä

Ei kirjattavaa.

5 Muut esille tulevat asiat

Ei muita asioita.

6 Kokouksen päätös

Puheenjohtaja päätti kokouksen klo 11:30.

Liitteet

Jakelu Työryhmä
Sihteeristö

Tiedoksi